ӘДӘБИЈЈАТ ВӘ ИНЧӘСӘНӘТ

7 нојабр
1984-чү ил
№ 45 (2128)

ТОФИГ МАҺМУД

АЈРЫЛЫГ

ПОВЕСТДӘН ПАРЧА

Бәһруз Кәнкәрли Азәрбајчанын илк професснонал рәссамларындан бириднр, бизим әсрин әвәлләриндә Нахчыванда јашајыб-јаратмышдыр. Онун һәјаты вә јарадычылығы илә чохдан марагланырам. Тәзәчә јазыб битирдијим «Узагда дағлар көрүнүр» повестим бу садә, парлаг, зәһмәтсевәр рәссама һәср олунмушдур. Онун ушаглығы, кәнчлији, Тифлисдәки тәләбәлик һәјаты, Нахчыванда кечирдији күнләр, Совет һакимијјәтинин илк илләриндәки фәалијјәти, јарадычылыг еһтираслары, севкиси, севинчи, кәдәри повестин әсас тәсвир објектидир.

МҮӘЛЛИФ

Бәһруз јарашыглы бир кәнч олмушду. Галын, гара гашлары, гара быглары дәјирми, ағ сифәтинә јарашырды. Боғазлы сүртукуну кејиниб, кәһрәбаја охшајан дүјмәләрини бағлајыб, кағыз, гәләм көтүрүб евдән чыхды.

Һава тәзәчә ишыгланырды. Күчәдә баш-дан-баша сакитлик һөкм сүрүрдү, нә кәлән варды, нә кедән. Јаваш-јаваш үфүгләр ағарыр, һаваја ајдынлыг вә ишыг кәтирирди. Шаһаб мәһәлләсиндә Сүддү нәнә дејилән јерә доғру аддымлады. Сүддү нәнә чапыг гара гаја иди. Бу гајанын јанындан кечиб, узун торпаг күчә илә ирәлиләди, әтрафы кәрпичлә һөрүлмүш бир дарваза хошуна кәлди. Дарвазанын үст һиссәсиндә кәрпичләр каһ сыра илә, каһ даирәви шәкилдә, сағ вә солунда исә ашағыја гәдәр чәркә-чәркә дүзүлмүшдү. Бәһруз бу дарвазанын гаршысында, гапынын јанында гојулмуш јекә дашын үстә әјләшди, һасара сөјкәниб, дөрдкүнч тахтаны дизләри үстә гојуб дарвазанын әтрафындакы кәрпичләри чәкмәјә башлады.

Гәфләтән дарвазанын балача гапысы ачылды, чаршабсыз, арыг, инчәбелли, зәриф, ағбәниз бир гыз көрүндү. Көзләри һејрәтлә ачылды, гәфләтән дә керијә дөндү. Архасында гапгара гоша, узун һөрүкләри јелләнди вә гапынын далында јох олду. Бәһруз һәлә Нахчыванда бу көзәлликдә гыз көрмәмишди. Ширин ханымын данышдығы Сәнубәр јадына дүшдү. Јәгин ки, бу гыз Сәнубәрдән дә көзәл иди, әләлхүсус һөрүкләри! Гара илдырым кими ан ичиндә јанан, гапы далында гејбә чәкилән бу һөрүкләрин ишығы үрәјиндә галды. Кәрпичләри вәрәгә көчүрмәјә чалышса да, каһ итән, каһ да јенидән көрүнүб гығылчымлар, парылдајан һөрүкләр фикриндә, хәјалында чағланырды. Хејли сонра гапы јавашча араланды. Бәһруз башыны галдырыб баханда, үзүнү өртмүш, чаршабды бир гадынын һәјәчанла дедији бу сөзләри ешитди:

— Ај гардаш, дур, бурдан кет!

— Нијә?!

— Сөзә гулаг ас, дур, кет. Тез!

Сәс чох инчә вә титрәк иди, бу, анчаг гара һөрүклү гызын сәси ола биләрди. Бәһруз ајаға галхыб, јенә нәсә сорушмаг истәјәндә, онун јенә гапы далында јох олдуғуну көрүб сусду. Ишини гуртармамыш кетмәк истәмирди, ахы, нә гәбаһәт етмишди ки? Бәс онда гадын нијә ону говмаға чәһд едирди?

Бәһруз әјләшиб чәкмәјинә башлады. Узаг үфүгләрин әтәји гызарыр, гызарты јаваш-јаваш көјү бүрүјүрдү.

Бу вахт гапы јенә ачылды, бу дәфә зәриф көјнәк, үстүндән баһалы чуха, ипәк шалвар, ајағына гысабоғазлы, дикбурунлу мәст кејмиш, ханчәрли, вәзнәли, бығыбурма бир киши чыхды. Бәһрузу көрән кими дурухду, јанаглары гызарды, көзләри гајнады. Әсәби бир һәрәкәтлә гапыны чырпды, узунсов, гара папағыны кәләзүнүн үстүнә басыб, ити аддымларла јахынлашды.

— Бурда нә едирсән? — дејә бағырды. — Итин азыб?!

— Шәкил чәкирәм.

— Нә шәкил?! Кимә кәләк кәлирсән?!

— Кәрпичләри чәкмишәм. Истәјирсәнсә, бах!

Бәһруз дөрдкүнч тахтанын үстүндән вәрәги көтүрүб она узатды. Кишинин көзләри ганла долмушду. Үзүнүн әзәләләри титрәјирди. Вәрәгә бахмады, әли илә вуруб, ону јерә салды. Бәһруз әјилиб вәрәги галдыранда, кишинин гәзәбли сөзләрини ешитди:

— Дур, рәдд ол бурдан!

— Нејләмишәм мән?! — Бәһруз горха-горха ајаға галхыб, онун өнүндә дајанды. Кишинин әсәбдән рәнки-руһу өзүндә дејилди, әлини хәнчәрин гәбзәсинә атды:

— Нә дурмусан, демирәм рәдд ол!!! — хәнчәри гынындан чыхартды. — Сәнин кимиләрини чох јола салмышам. Бир дә ајағын бурадара дәјмәсин! Бил ки, башымыздакы киши папағыдыр, көзүмә көрүнсән, тикә-тикә доғрајарам.

Бәһруз дөрдкүнч тахтаны голтуғуна вуруб, јаваш-јаваш узаглашмаг истәјәндә, һасарын архасындакы евин һүндүр, бәзәкли ејванындан бајаг күчәјә чыхан гызын һәјәчан ичиндә бојландығыны көрә билди. Онун горху ифадә едән ағбәниз үзүнүн көзәллији мә'сумлугла, бакирәликлә долу иди. Бәһруз зәһмли, ган-ган дејән ханчәрли киши илә гызын арасындакы бөјүк фәрги көрүб ачы-ачы күлдү. Дүшүндү ки, Нахчыванда белә һасарлар архасында нә гәдәр көзәл һәјат ишығы көрмәдән мәһв олуб кедир. Кишинин гырх јашы раһат варды, гызын исә һеч ијирми олмазды. Бәһруз фикирләр ичиндә узаглашды. Бир дә көрдү шәһәрин кәнарына кәлиб чыхыб. Узагда әзәмәтлә дајанан Һача дағын әтрафында галын думан варды. Думан зирвәдән ашағыда сүрүнүр, о бири дағлары ағаппаг селиндә кизләдирди.

Бәһруз бир дашын үстүндә әјләшиб, бу думанлы дағлара бахмаға башлады. Бир аздан Һача дағ думандан тамам чыхды, јаваш-јаваш о бири дағлар башыны галдырды. Думан сејрәлир, узаглашыр, чәкилирди. Инди дағлар сәһәр күнәшинин шәфәгләри алтында чимирди.

Евә гајыданда Бәһруз кәдәр ичиндә иди. Чинарлы бағын хијабанларындан кечәркән, ајаг сахлады. Сәһәрки һадисәни унуда билмирди. Ағбәниз гызын гапгара, гоша һөрүкләри көзләри өнүндә чағланырды. Бу гызла Назлы арасында бир охшарлыг тапырды. От тајасы илә бағлы һадисәдән сонра сојуглуг һасары даһа мөһкәм олмушду. Назлынын өзү дә ондан узаг гачырды. Анчаг Бәһруз бу сојуглугда бир истилик, бу узаглыгда бир јахынлыг көрүрдү. Буна бахмајараг, көзүкөрүнмәз бир һасар гаршысыны кәсмишди. Ирәли кедә билмирди.

2.

Бәһруз тез-тез Падшаһлыг бағына кедирди. Сакит бир кушәјә чәкилир, каһ ушагларын, каһ да ағачларын шәкилләрини чәкирди.

Бу күн евдән чыханда о, гапы ағзында дурухду. Өзүндән асылы олмадан бир дә көрдү ки, Назлыкилин јашыл гапысынын јанындан кечиб кедир. Күчәдәки һасарын бә'зи јердә һүндүр, бә'зиси алчаг иди, онларын архасындан бојланан ағачларын будаглары күчәдә гучаглашырды. Гапылар каһ гаршы-гаршыја, каһ да бир-бириндән аралы олурду. Бәһруз дөнкәдән кечәндә, гаршысында узун күчә ачылды. Һасарларын архасындакы јамјашыл һәјәтләрә баха-баха ирәлиләјәркән, бирдән илдырым вурмуш кими јериндә гуруду.

Күчәнин о башындан ики чаршаблы гадын кәлирди. Онлардан бири бој-бухуну, јериши, һәрәкәти илә Назлыја охшајырды. Өзүдүр ки вар! Көр, синәсини һәмишәки кими нечә дә габаға вериб. Назлы аддымларыны бир аз да јавашытды, гадындан далда галды. О, башына ачыг шабалыд рәнкли, тәзә чадра өртмүшдү, бир әли илә чадранын әтәкләриндән јапышмышды. Тәкчә көзләри ачыгда галмышды. Габагдакы гадын дајанды, Назлыны көзләди, јахынлашан кими гулағына нәсә пычылдады. Бәһрузун јахынлығындан өтәндә, Назлы башыны елә ашағы дикмишди ки, көзләри дә көрүнмәз олмушду. Гадынын пычылтысынын мә'насыны Бәһруз инди баша дүшдү. Дөнкәјә чатана гәдәр дајаныб онларын ардынча бахды.

Гадын дөнкәдән кечиб јох олду, Назлы ләнкиди. Чәлд чадрасыны ачды, архаја, Бәһруза сары чеврилиб көзләрини она дикди. Бу нә көзләр иди; јанан, кәдәрли, һәсрәтли, одлу көзләр! Бәһруз јүјүрмәк истәди, амма Назлы әли илә јох ишарәси вериб чәлд јенә чадраја бүрүндү, дөнкәдән кечиб көрүнмәз олду. Бәһруз «сабаһ Падшаһлыг бағында олачағам» дејә гышгырды, бунунла да һәр шеј гејбә чәкилди. О, бу ан ичиндә Назлыны ејнән һөрүклү, ағбәниз гыза охшатды. Назлы дөнкәдә јох оланда, јенә үрәјиндә ағыр кәдәр дујду, фикирли-фикирли јолуна давам етди. Сүддү нәнәнин јанындан өтүб кечди, Шаһаб мәһәлләсиндә долашды, узун, торпаг күчә илә ирәлиләди.

Бәһруз таныш дарвазаја чатыб диксинди, дајаныб бир дә нахыш-нахыш кәрпичләрә бахды. Кечән дәфә Бәһруз әјләшән дашын үстүндә әјләшмиш бир гоча демисини түстүләдирди. Гочанын агаппаг саггалы синәсинә енмишди. Бәһрузун саламыны алыб, һөрмәтлә башыны јухары галдырды. Бәһруз ону чәкмәк истәди, ханчәрли киши јадына дүшәндә, дајанмајыб чыхыб кетди.

Бәһруз кечән дәфә кәлдији јерә чатды, Нуһун сәрдабәсыны ахтарды, јерини дәгиг билмирди. О истигамәтдә кетди, гаршысына чәмәнлик чыхды, ајағјалын бир гыз, бир оғлан чәмәнликдә ојнајырды. Сапсары чичәкләр о гәдәр чох иди ки, башга рәнкли чичәкләрлә бирликдә әлванлыг јаратмышды. Бәһруз јолун кәнарында бир көтүк тапды, үстүндә әјләшиб чәкмәјә башлады. Сонра гыз, оғлан чәмәнликдә јанашы әјләшдиләр. Чәмәнликдән о јанда евләр, от тајалары, узагда, һәмишә олдуғу кими, дағлар, јенә дағлар варды. Бәһруз көрдүкләрини карандашла чәкиб гуртаранда ат таппылтылары ешидиб, архаја чеврилди. Нахчыван чапарыны көрүб јериндән дик галхды. Бир нечә ил бундан габаг, Әлихан мәһәлләсиндә, Тәк армудун јахынлығындакы ағ бинанын јанында, көјкөз дәрвиши динләјәркән, көрдүјү чапарын инди гаршысында дајанмасындан севинди. Чапарын узун гылынчы бөјрүндән салланырды.

— Салам, чаван оғлан! — дејә чапар һөрмәтлә көрүшдү. — Бурда нә едирсән?

— Чәмәнә бахырам.

— Нә?! Чәмәнә? — дејә чапар көзүчү чәмәнә бахды, ағлы бир шеј кәсмәди, көзүнү гыјыб тәләсик сорушду. — Јахында булаг јохдур? Узун јол кәлмишәм, үрәјим јаныр.

Бәһруз чәмәнликдән о тәрәфдәки евләрин јахынлығында бир чешмәнин олдуғуну билирди, одур ки, чапары бура кәтирди, онун атдан сычрадығына, ачкөзлүклә су ичдијинә һејрәтлә бахды. Чапар чешмәдән ајрылмырды, ичиб дојандан сонра сују үз-көзүнә чырпды, ајаға галхды.

— Сағ ол, гардаш! — деди. — Кәлдијим јол мәнә таныш дејил. Биринчи дәфәдир ки, белә јола чыхмышам. Әлиндәки о нәдир елә?! Вәрәги дејирәм, нәсә јазмысан?!

— Чәмәнин шәклини чәкмишәм.

— Көстәр көрүм, — әлини узатды. — Мән дә дејирәм ки, бу чәмәнә нијә дајаныб бахсын, башына һава-зад кәлмәјиб ки?! — Сонра вәрәги алыб көздән кечирди:

— Бәрәкаллаһ! — деди. — Мәни дә чәкәрсән? Атымла бирликдә. Гијамәт олар.

— Һәлә бачармарам.

— Нијә бачармырсан? Чәмәни ки, чәкмисән. Һеч дә пис дејил.

— Охумаға кедәчәјәм. Тифлисә. Ондан сонра.

— Нејнәк. Көзләјәрәм. Адын нәдир?!

— Бәһруз.

— Кимин оғлусан?!

— Ширәлибәјин.

— Ширәлибәј Кәнкәрлинин?! Мәһкәмәдә ишләјәнин?!

— Бәли, онун.

— Атан мәни јахшы танијыр. Чапар Мәчидәм. Ијирми илдир ки, чапар ишләјирәм. Аллаһ гојса, Тифлисә нә вахт кедирсән?!

— Һәлә билмирәм.

— Сөзүмүз сөздүр. Кет, сағ-саламат оху, гајыт! Атымла бир јердә гијамәт шәклими чәк! Һалалик, сағ ол, Бәһруз!

Чапар Мәчид ата галхыб раһатланды, гылынчыны әјиб јанындан саллады, башыны дик тутуб мәғрур бир көркәмлә аты сүрүб кетди.

3.

Бәһруз Падшаһлыг бағына кәләндә, күнәш һәр јерә од сәпирди. Чәкмәјә һәвәси јох иди, тәкчә Назлыја көрә кәлмишди. Билирди ки, бу бағда һәлә индијә гәдәр гадын көрүнмәјиб. Илк ағлына кәлән сөзләри демәклә, үмид едирди ки, Назлынын јолу бу тәрәфдән дүшсә, онда, бәлкә јахынлаша биләр, ики кәлмә фикрини дејиб, јенә узаглашар. Бағы кәздикчә, ора-бура гачан оғлан ушагларыны, чајханадан чыхан јекәгарын, әбалы, папаглы кишиләри көрәндә үмиди азалырды. Кәзә-кәзә бағын јухары башына кетди. Падшаһлыг бағынын гаршысында кәһриз варды. Бу кәһризин јанында ики-үч тут ағачы битмишди. Су гурудуғундан ағачлар кәдәрли, мәһзун көркәм алмышды. Ики үч ил габаг кәһриз ағ, гырмызы чадралы гызларла долу олар, суларын шырылтысындан, гызларын гәһгәһәсиндән гулаг тутуларды.

Бағ бөјүк иди, Бәһруз кедә-кедә кәһризин јанындакы тут ағачларыны чәкмәк һаггында фикирләшмәјә башлады. Бу ағачларын ири будаглары ганад кими кәһризин үстүнә кәрилмишди. Чәкмәјә һәвәс дујду, јаваш-јаваш кери гајытды. Кәлиб кәһризә чатанда бир јер ахтарды. Кәһриз дә, тут ағачлары да бағдан о јана иди. Һүндүр ағачлардан биринин көвдәсинә сөјкәниб карандашла илк ескизләр етмәјә башлајанда, ачыг шабалыд рәнкли чадра өртмүш бир гызын кетдијини көрдү, ону Назлыја охшатды. Диггәтлә бахды, Назлы олмадығыны билиб, јенә кәһризи, тут ағачларыны чәкмәјиндә давам етди. Бәһрузун фикри дағыныг олдуғундан һеч нә алынмырды, буна көрә дә вәрәги чырыб атды. Сонра бағын ичәриләринә, јемәкхана, чајханаја сәмтә аддымлады. Бура јахынлашанда саз сәси ешитди. Ашыг көзәл бир һава чалырды. Ичәридән кәлән шән сәдалар әтрафы бүрүмүшдү. Бәһруз өтүб кечди, шән сәдалар арасындан сазы динләди.

Көзләнилмәдән јағыш јағды. Бағда аста, һәзин бир нәғмә — дамлаларын мин-мин јарпағ тәбиилә дөјмәсиндән јаранан бир нәғмә сәсләнди. Јағыш көзләнилмәдән дә кәсди.

Падшаһлыг бағына тәзә нәфәс, тәравәт кәлди. Һәр јаны сәринлик, парлаглыг, тәмизлик бүрүдү.

Назлынын кәләчәјинә үмиди олмаса да, Бәһрузун үрәјинин дәринлијиндә бир инам варды. Назлынын хасијјәтини јахшы билирди. Имканы олса, ики дашын арасындан сивишиб чыхар вә кәләрди. Һәгигәтән дә ачыг шабалыд рәнкли чадрада ону узагдан көрәндә, дәрһал Бәһруз габағына чыхды. Назлы јахынлашыб дајанды:

— Бәһруз, сөзүнү де, тәләсирәм.

— Һава гараланда гоз ағачынын јанына кәл.

— Бу күн кәлә билмәрәм.

— Нијә?

— Гонағымыз вар. Анам мәни Сарванлар мәһәлләсинә, бибимкилә көндәрир, зә'фәран үчүн. Ора кедирәм.

— Бәс сабаһ нечә?!

— Јахшы, чалышарам. Кәлмәсәм, инчимә!

— Бәлкә, сәни өтүрүм?!

— Јох, јох, Бәһруз, нә данышырсан, горхурам, аллаһ еләмәсин, бизи бир јердә көрүб еләјән олса, атам вајымы верәр.

— Сабаһ ахшамы унутма!

— Јахшы, јахшы!

Назлы горха-горха Бәһруздан араланыб, кәһризә доғру кетди, ордан Падшаһлыг бағынын истигамәтиндә Сарванлар мәһәлләсинә енди.

Бәһруз јериндән тәрпәнмәјиб, Назлынын шабалыд рәнкли чадрасы Сарванлар мәһәлләсиндә итинә гәдәр архасынча бахды. Һәмишә Назлыны көрмәјә чан атмышды. Бу дәфәки һеч бирини бәнзәмирди. Чүнки бу, ади истәк дејилди, ади арзу дејилди. Бәһруз Сарванлар мәһәлләсинә бахырды. Орда һеч кәс јох иди. О, сәбрлә, интизарла көзләјирди. Шабалыд рәнкли чадра јенә Сарванлар мәһәлләсинин башында көрүнәндә ону севинч чулғады. Назлы кәһризи кечиб, Падшаһлыг бағынын јанындан өтдү. Бәһруза јахынлашанда, бирдән ону көрүб көзләриндә һејрәт, горху доғду. Һәтта бир ан дајанды, горху, һејрәтлә јанашы, бу көзләрдә севинч парылдады; бу заман о, зәриф, мә'сум, көрпә бир гыза чеврилди. Назлы башыны ашағы дикиб, онун јанындан кечәркән, «сағ ол, Бәһруз!» дејиб пычылдады вә чәлд өтдү.

Нахчывандан узагдакы дағларын башында сәфәрә һазырлашан ағ-ағ булудларын карваны дајанмышды.

Бәһруз ағ булудлара бахды, булудлар тәрпәнмир, санки доғма дағлардан ајрылмаг истәмирди.

Назлы узагда, күчәнин гуртарачағында, Әлихан мәһәлләсинин башландығы јердә көздән итди.

Бәһруз јаваш-јаваш евә сары аддымлады, бир көзү булудларда иди. Елә билди ки, булудлар да кедир.

Һәјәтдә ону Ширин ханым гаршылајыб:

— Нә јахшы кәлдин! — дејә севинчини кизләтмәди. — Гонағымыз вар. Газан асмышам, кәл, сән чајлары апар.

Бәһруз күллү мәчмәји илә атасынын отағына кирәндә Әлигулу Нәчәфову көрдү. О, әлләрини ачыб һәрарәтлә данышырды. Бәһрузун саламыны алды, сонра јенә давам етди:

— Әвәт, јанылырсыныз, Ширәлибәј! Бизим һәр зијалымызын борчу милләти дүшүнмәкдир. Дүшүнмәк аздыр, әвәт, чох аз! Иш көрмәк лазымдыр, иш! Һәрчәнд инди образованны адамлар чохалыб, грахмала гәрг олан, манжетли, әлиндә трост, көзүндә көзлүк... нә фајда?! Әләлә вермәк, милләти ирәли апармаг, көзүнү ачмаг кәрәк... Јанинки гәлбини кәсавәт басан, шәкк кәтирән, худавәнди-аләмин һикмәтинә бел бағлајан үләмалары, моллалары, сејидләри, ахундлары мәсхәрәјә гојмагла, шејхләрә ришхәнд етмәклә нә газана биләрик, Ширәлибәј?!

— Бәс бәндәниз нә етмәлидир, Әлигулу?!

— Чох шеј! Елә фәгир-фүгәралара, бичарәләрә көмәк әли узатмағыныз аздыр мәкәр?!

— О мәним борчумдур!

— Нијә һамы өз борчуну јеринә јетирмир?! Халгымыз авамдыр, дин көзүнү тутуб, чәһаләтдә боғулур. Мәни јандыран одур ки, јахшы халгдыр; үрәји тәмиз, зәһмәт севән, нәчиб, садә... Нә олсун, чәһаләт ону чүрүдүр...

— Чајыны ич, Әлигулу!

— Бу дәгигә! Бәс бу камаллы оғлумуз нә едир?!

— Елә һәр күн шәкил чәкир.

— Бәрәкаллаһ! — дејә чајы габағына чәкән Әлигулу, гапыда дајаныб атасына нәсә демәк истәјән Бәһруза сары дөндү. — Нәјин вар, кәти көстәр!

Бәһруз шәкилләрини кәтирди, онлары бир-бир көстәрди. Әлигулу:

— Хуб, хуб! — дејә-дејә диггәтлә көздән кечирди, бирдән Ширәлибәјә сары дөндү:

— Мүтләг Тифлисә, — өзүнәмәхсус чошғунлугла дилләнди. — Орда рәссамлыг мәктәби вар.

— Горхурам, Әлигулу.

— Нәдән, Ширәлибәј?!

— Горхурам ки, охуја билмәз. Бир дә ки, ағыр ешидир.

— Бош шејдир, бош сөздүр! Мирзә Чәлил јалварыр ки, һәмишәлик кедим Тифлисә, онунла ишләјим. Әкәр кетсәм, көзүм Бәһрузун үстүндә олар. Бир дә, Тифлисдә сәнин дә, мәним дә достумуз аз дејил. Елә көтүр Татевосјаны, јанинки Шмерлинги... Оғлун Шмерлинг кими чәкмәјә чалышыр. Бах, о шәкилләрә...

— Һәрчәнд баша дүшүрәм, амма өзүмлә бачармырам.

—Бәһрузу сән апармасан, мән апарачағам.

Бирдән Әлигулу Нәчәфов стулдан јаваш-јаваш ајаға галхды, Бәһрузун әлиндәки карандаша баха-баха сорушду:

— Һардан алмысан бу карандашы, Бәһруз?

— Сиз көндәрмисиниз!

— Бу... о вахтдан галыб?!

— Бәли...

— Хуб, хејли хуб! — Әлигулу тәзәдән әјләшди, һејрәтини вә севинчини онлардан кизләтмәди. — Афәрин, Бәһруз, браво. Сән ки, бу карандашларын гијмәтини, гәдрини билирсән, онда анчаг рәссам олмалысан.

Әлигулу Нәчәфов кетмәк истәди, Ширәлибәј ону гојмады:

— Пловумуз вар, Әлигулу! — деди.

Бир аздан пловун әтри отағы бүрүдү.

ОКТЈАБРЫН АДДЫМЛАРЫ.

Кировабад. Јени Кәнчә.
Фото С. Расмин вә А. Приммоченконундур.